

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Cob/219/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122327846
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Pella
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:6122327846.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Pella a členov senátu JUDr. Slávky Maruščákovej a JUDr. Františka Čisovského, v spore žalobcu: Claims Collection, s.r.o., sídlo: Národná 16A, 010 01 Žilina, IČO: 51 875 101, zastúpený advokátom: Mgr. Michal Zeman, sídlo: Medená 18, 811 02 Bratislava, proti žalovanému: ZOLCO s.r.o., sídlo: Sokolovská 10, 040 11 Košice – mestská časť Západ, IČO: 52 933 245, zastúpený advokátom: JUDr. Marián Havrila, sídlo: Námestie slobody 13, 071 01 Michalovce, o zaplatenie 439,- eur istiny s príslušenstvom, 2.137,- eur s príslušenstvom a zmluvnej pokuty, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Michalovce, č. k. 7Cb/7/2022- 142 zo dňa 12. apríla 2023, takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok Okresného súdu Michalovce, č. k. 7Cb/7/2022- 142 zo dňa 12. apríla 2023.
- II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie svojim rozsudkom rozhodol tak, že: 1, vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 439,- eur s úrokom z omeškania 9 % ročne zo sumy 439,- eur od 21.8.2021 do zaplatenia, zmluvnú pokutu 2 % denne zo sumy 439,- eur od 21.8.2021 do zaplatenia, náklady spojené s uplatnením pohľadávky 40,- eur, istinu 2.137,- eur s úrokom z omeškania 9 % ročne zo sumy 2.137,- eur od 21. 8. 2021 do zaplatenia, zmluvnú pokutu 2 % denne zo sumy 2.137,- eur od 21.8.2021 do zaplatenia, náklady spojené s uplatnením pohľadávky 40,- eur; 2, vo výroku II. svedkovi A. B. priznal nárok na náhradu trov voči žalovanému v plnom rozsahu; 3, vo výroku III. svedkovi C. D. priznal nárok na náhradu trov voči žalovanému v plnom rozsahu a 4, vo výroku IV. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie pohľadávok uvedených v predchádzajúcom odseku (ako výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie). Svoju žalobu odôvodnil nasledovne: Žalovaný a podnikateľský subjekt C. D. - MALF s miestom podnikania 16, 090 33 Turany nad Ondavou, IČO: 34 829 466 uzatvorili dňa 19.5.2021 zmluvu, na základe ktorej C. D. ako zhotoviteľ vykonal pre žalovaného ako objednávateľa určité stavebné práce. Zhotoviteľ riadne vykonal dielo podľa článku III. Zmluvy, pričom mu v zmysle zmluvy vzniklo právo na zaplatenie ceny za práce vykonané v mesiaci júl 2021 v zmysle faktúr vystavených zhotoviteľom v súlade s článkom V., ods. 2 Zmluvy. Žalovanému vznikla povinnosť zaplatiť zhotoviteľovi vyfakturovanú cenu v zmysle zmluvy a to faktúrami: faktúrou č. 20210005 zo dňa 31.7.2021 splatnou dňa 20.8.2021 a faktúrou č. 20210006 zo dňa 31.7.2021 splatnou dňa 20.8.2021. Zhotoviteľovi tak vznikli voči žalovanému pohľadávky na zaplatenie dojednej ceny za vykonanie práce podľa zmluvy, za ktoré boli vystavené skôr uvedené faktúry. Zhotoviteľ ako postupca postúpil predmetné pohľadávky na žalobcu spolu s príslušenstvom. Postupca oznámil žalovanému skutočnosť, že pohľadávky boli postúpené na žalobcu listom zo dňa 12.1.2022, ktorý bol

žalovanému doručený dňa 14.1.2022. Zároveň žalobca vyzval žalovaného na splnenie postúpených pohľadávok listom zo dňa 25.4.2022, ktoré žalovaný svoje záväzky do podania žaloby neuhradil.

3. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a navrhol ju zamietnuť, čo odôvodnil nasledovne: Predmetné faktúry č. 20210005 a č. 20210006 mu neboli riadne doručené. Zo zmluvy o dielo nevyplýva, že sa žalobca a žalovaný dohodli na posielaní faktúry mailom. Ak si žalobca uplatnil zmluvnú pokutu za nezaplatenie pohľadávky riadne a včas, tak musí byť nepochybne a jednoznačne preukázané, kedy v ktorom momente došlo k vzniku tohto nároku. Žaloba je predčasná a z toho dôvodu nedôvodná, nakoľko faktúry neboli žalovanému riadne doručené. Zároveň navrhol žalovaný výsluch konateľa žalobcu. Vo vzťahu k zmluvnej pokute poukázal žalovaný na uznesenie NS SR sp. zn. 2MOBdo 3/2009 zo dňa 28.10.2009 a taktiež rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 26.2.2015, sp. zn. 4Cob/81/2014. Vychádzajúc z predmetného rozhodnutia, že zmluvná pokuta vo výške 51,52 EUR za každý deň omeškania, teda 2 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania je primeraná nemožno súhlasiť, nakoľko moderovať je potrebné výslednú sumu za každý deň omeškania. Hodnota zabezpečovanej povinnosti 2.576,- EUR v súhrne je v zjavnom nepomere k dohodnutej zmluvnej pokute. Žalovaný tiež namietal, že nedošlo k odovzdaniu diela a že zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom, nakoľko ju nepodpísal jediný konateľ a spoločník žalovaného.

4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 266 ods. 3, § 301, § 546 ods. 1, 2, § 562 ods. 2 Obchodného zákonníka a § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že dňa 19.5.2021 došlo medzi žalovaným ako objednávateľom a živnostníkom C. D. – MALF, IČO: 34 829 466 ako zhotoviteľom k uzavretiu zmluvy o dielo. Ohľadom platnosti zmluvy uzavrel, že aj keby zmluvu nepodpísal priamo konateľ žalovaného p. E. starší a podpísal by ju p. E. F., tak došlo k tzv. ratihabícii právneho úkonu, čo bolo preukázané tým, že žalovaný na základe tejto zmluvy uhradil právnenému predchodcovi žalobcu tri faktúry č. 20210002 zo dňa 31.5.2021 vo výške 912,- eur splatnú dňa 20.6.2021, faktúru č. 20210003 zo dňa 30.6.2021 vo výške 2.000,- eur splatnú dňa 20.7.2021 a faktúru č. 20210003 zo dňa 30. 6. 2021 vo výške 1.648,- eur, splatnú dňa 20.7.2021.

4.1. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že bolo preukázané, že C. D. – MALF vystavil a doručoval faktúry na základe zmluvy o dielo iba emailom a nikdy ich nedoručoval žalovanému iným spôsobom. Žalovaný potvrdil, že uhrádzal už predošlé faktúry (viď vyjadrenie žalovaného zo dňa 10.10.2022). Súd prvej inštancie mal teda za to, že v danom prípade faktúry č. 20210005 a č. 20210006 boli zo strany postupcu žalobcu riadnym spôsobom doručené žalovanému, keď boli doručené žalovanému formou emailu na emailovú adresu žalovaného E., pričom tieto dve faktúry boli vystavené na žiadosť žalovaného, nakoľko postupca žalobcu najskôr vystavil faktúru č. 20210004 dňa 31.7.2021 na sumu 2.576,- eur, ktorú následne na žiadosť žalovaného postupca žalobcu rozdelil na skôr uvedené predmetné dve faktúry s rovnakou výslednou sumou.

4.2. Pokiaľ žalovaný rozporoval výkon prác za dni 19. a 20.07.2021, súd prvej inštancie uviedol, že práce vykonané C. D. v týchto dňoch, aj keď neboli podpísané vo výkaze jednotlivých prác, potvrdil svedok A. B., ktorý vykonával stavebné práce na rovnakej stavbe. Týmto tak bolo preukázané, že C. D. v dňoch 19. až 21.07.2021 vykázané práce vykonal. Ak žalovaný spochybnil kvalitu prác, nepredložil žiaden dôkaz, ktorým by toto svoje tvrdenie preukázal.

4.3. Vo vzťahu k výkazu prác súd prvej inštancie s poukazom na § 266 ods. 3 Obchodného zákonníka uviedol, že má za to, že v danom prípade v zmysle zmluvy o dielo odovzdávací protokol podľa článku IV. ods. 3 predstavuje práve výkaz prác. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie mal za to, že zo strany C. D. nedošlo k omeškaniu s odovzdaním diela (prác), preto žalovanému následne nemohol vzniknúť nárok na sankcie v zmysle článku VII. ods. 1, ktoré si žalovaný uplatnil návrhom zo dňa 8.3.2023 na vzájomné započítanie zmluvnej pokuty, ktorý návrh súd prvej inštancie posúdil ako prostriedok procesnej obrany žalovaného a nie ako vzájomnú žalobu.

4.4. Nezaplatením uvedených faktúr sa podľa súdu prvej inštancie žalovaný dostal do omeškania odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti faktúr, t. j. od 21.8.2021, preto súd prvej inštancie priznal žalobcovi úrok z omeškania v súlade s § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka s poukazom na § 1 ods. 2 nariadenia vlády č. 21/2013 Z. z.

4.5. Podľa záveru súdu prvej inštancie v zmysle článku VII., ods. 2 zmluvy o dielo vznikla žalovanému aj povinnosť zaplatiť zmluvnú pokutu, keď sa dostal do omeškania so zaplatením faktúr. V predmetnej veci bola recipročne dohodnutá zmluvná pokuta, pričom ustanovenia o zmluvnej pokute spracoval a postupcovi predložil v písomnej forme žalovaný. Akceptujúc dohodu zmluvných strán považoval súd prvej inštancie zmluvnú pokutu za primeranú, pričom vychádzal aj z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/11/2019 zo dňa 17.7.2019, sp. zn. 2Cdo 172/2007 zo dňa 30.9.2013. Súd prvej inštancie neaplikoval moderačné právo podľa § 301 Obchodného zákonníka, nakoľko výška zmluvnej pokuty v predmetnej veci je výsledkom dlhodobého porušovania zabezpečenej povinnosti zo strany žalovaného.

4.6. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj právo na paušálnu náhradu nákladov spojených s vymáhaním pohľadávky v sume 2 x 40,- eur (§ 369c ods. 1 Obchodného zákonníka v spojení s Nariadením vlády č. 21/2013 Z. z.).

4.7. Podľa § 258 ods. 1 CSP súd prvej inštancie priznal svedkom nárok na svedočné voči žalovanému v plnom rozsahu a o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný odvolanie, ktorým žiadal zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie a vrátenie veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Svoje odvolanie odôvodnil odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b), e), f), g) a h) CSP. Svoje odvolanie konkrétne odôvodnil spôsobom uvedeným v nasledovných odsekoch 5.1 až 5.6.

5.1. Žalovaný uviedol, že uplatnený nárok od začiatku konania popiera z dôvodu, že predmetné faktúry č. 20210005 a č. 20210006 neboli žalovanému riadne doručené. Dôvodil, že žalobca nepreukázal riadne doručenie faktúr a ani deň, v ktorý mali byť faktúry doručené. Navyše spôsob, akým mal žalobca doručiť žalovanému faktúry – e-mailom – nebol v zmluve o dielo dohodnutý.

5.2. Ďalej namietal, že zmluvu o dielo podpísal syn konateľa žalovaného - p. E. mladší, ktorý konal bez udeleného splnomocnenia, z ktorého dôvodu je zmluva absolútne neplatná a súd prvej inštancie bol povinný túto skutočnosť skúmať.

5.3. S poukazom na čl. IV bod 3 a čl. VII zmluvy o dielo žalovaný argumentoval, že o prevzatí prác musí byť spísaný odovzdávací protokol podpísaný objednávatelom aj zhotoviteľom. O vyhotovení diela však nebol podpísaný žiaden odovzdávací protokol a preto nemohli nastať účinky omeškania žalovaného. Za sporné tiež označil to, či žalobca pre žalovaného vykonal všetky požadované práce riadne a včas. V žalobcom predložennom rozpise hodín za júl 2021, v ktorom si vypočítal 161 hodín, 30 hodín (posledných) nebolo p. E. mladším podpísaných. Obe faktúry boli fakturované za rovnaké obdobie t. j. od 1.7.2021 do 31.7.2021. Vo faktúrach nebol špecifikovaný počet hodín, ale len výsledná suma, teda mu nebolo zrejmé, podľa čoho boli faktúry vystavené a za čo. Odovzdávací protokol nemožno nahrádzať výkazom prác tak, ako to urobil súd prvej inštancie, keďže ich účel je rozdielny.

5.4. Ďalej namietal záver súdu prvej inštancie učený na základe výpovede svedka B., že žalobca vykonal práce v dňoch 19. až 21. júla 2021. Spochybňoval hodnovernosť tohto svedka, keďže s ním vedie spor a podal na žalovaného trestné oznámenie.

5.5. Žalovaný tiež vo svojom odvolaní uviedol, že konateľa žalovaného F. E. súd prvej inštancie odmietol vypočuť, čo ani náležite neodôvodnil, preto považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za arbitrárne.

5.6. Žalovaný sa nestotožnil ani s postupom súdu prvej inštancie, keď neuplatnil § 301 Obchodného zákonníka. Poukázal na neprimeranosť zmluvnej pokuty k hodnote zabezpečovanej povinnosti celkovo 2.576,- eur. V tejto súvislosti poukázal na obsah existujúceho judikátu NS SR z 24.3.2006. sp. zn. 1 Obdo V 93/2004 a tiež aj na obsah výkladu neprimeranosti zmluvnej pokuty v publikácii Obchodný zákonník, Komentár, 1. vydanie autorky G. a spol..

6. Žalobca z dôvodov uvedených v nasledovných odsekoch 6.1 až 6.5 vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného žiadal potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny. Zároveň navrhol, aby bol žalovaný zaviazaný na nahradenie trov odvolacieho konania žalobcu v rozsahu 100 %.

6.1. K námietke žalovaného týkajúcej sa spôsobu doručovania faktúr žalovanému, žalobca uviedol, že v minulosti vždy doručoval faktúry e-mailom a žalovaný vždy tieto faktúry uhradil. Ak žalovaný tvrdí, že postupca doručoval faktúry osobne, toto svoje tvrdenie o osobnom doručovaní predchádzajúcich faktúr žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal. Naopak z dokazovania vyplynulo, že žalovanému boli faktúry vystavené postupcom doručované emailom.

6.2. Ďalej žalobca uviedol, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, aké práce pre žalovaného vykonal C. D. v daných mesiacoch. Za irelevantné považoval tvrdenie žalovaného, že pri odovzdaní diela mal byť vyhotovený odovzdávací protokol, keďže odovzdávací protokol fakticky môže byť uskutočnený až po vykonaní celého diela, pričom platenie ceny diela po uplynutí mesiaca za práce vykonané v danom mesiaci zjavne implikuje, že ide o vznik nároku na časť ceny diela aj keď dielo ako celok ešte nie je dokončené. K tomuto tiež dodal, že žalovaný uhrádzal minulé faktúry bez existencie protokolu o odovzdaní dokončeného a namontovaného diela. Ohľadom rozsahu vykonaných prác poznamenal, že tieto boli predmetom dokazovania, z ktorého vyplynulo, že práce boli vykonané v rozsahu, v akom aj boli fakturované, a to bez ohľadu na to, že ich žalovaný odmietol podpísať. Podpísaný súpis prác za určitý mesiac nie je podmienkou na zaplatenie ceny diela. Platenie ceny diela bolo v čl. V zmluvy upravené tak, že vznik nároku na cenu diela podmieňuje len reálne vykonanie práv v tom-ktorom mesiaci.

6.3. K platnosti zmluvy o dielo žalobca uviedol, že žalovaný nikdy nenamietal neplatnosť zmluvy o dielo pre jej nepodpísanie oprávnenou osobou pred súdnym konaním. Na základe tejto zmluvy žalovaný predtým riadne plnil.

6.4. Ohľadom nevykonania výsluchu konateľa žalovaného uviedol, že výsluch strany nemôže slúžiť na podstatné dokazovanie, maximálne na podporu už vykonaného dokazovania. Výsluch strany je v podstate len tvrdenie strany a ako taký nepredstavuje dôkaz. Žalovaný mohol v rámci konania uskutočniť všetky tvrdenia, ktoré mohol uskutočniť konateľ žalovaného pri výsluchu.

6.5. Žalobca nesúhlasil s tvrdenou neprimeranosťou zmluvnej pokuty, pričom poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo 11/2019, 2ObdoV 93/2004, 2Obdo/39/2010 a 7MCdo/9/2012.

7. Žalovaný v odvolacej replike zo dňa 21.8.2023 zotrval na svojej predošlej argumentácii.

8. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalovaného, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

9. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 31.7.2025 o 10.20 hod. v pojednávacej miestnosti č. 200/II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené na Úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v súlade s § 219 ods. 3 CSP.

10. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu dostatočnom pre rozhodnutie a jeho rozhodnutie je vo výrokoch vecne správne. Odvolací súd si osvojil odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v podstatnom odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), pričom odvolacie dôvody tvrdené žalovaným v odvolaní, z hľadiska rozhodnutia odvolacieho súdu, nepovažuje za naplnené. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, k odvolaniu žalovaného, odvolací súd navyše uvádza nasledovné:

11. V predmetnom prípade bolo žalobcom tvrdené uzatvorenie zmluvy o dielo č. 020/2020 zo dňa 19.05.2021. Táto zmluva bola spolu so žalobou súdu prvej inštancie predložená vo fotokópii (resp. naskenovanej elektronickej podobe), pričom obsahuje podpisy oboch zmluvných strán a pečiatku žalovaného. V priebehu konania žalovaný spochybnil, že by túto zmluvu uzatvoril, keďže zaňho túto zmluvu podpísala osoba na to neoprávnená, a to syn jediného konateľa žalovaného p. F. E. ml. Súd prvej inštancie správne rozlíšil fázu rokovania o zmluve, ktorú nesporne za žalovaného viedol p. F. E. ml., od fázy reálneho uzatvorenia zmluvy – učením oferty (podpisu návrhu písomnej zmluvy). Avšak, ako to vyplýva zo svedeckej výpovede C. D., zmluvu o dielo za žalovaného skutočne uzatvoril p. F. E. ml. Bolo tak preukázaným, že zmluvu za žalovaného neuzatváral štatutár – konateľ, ale iná osoba. Sú

prvej inštancie viazanosť žalovaného takto uzatvorenou zmluvou o dielo odôvodnil ratihabíciou právneho úkonu – zmluvy o dielo.

11.1. Ratihabícia – dodatočné schválenie právneho úkonu vykonaného prekročením plnomocenstva, či bez udeleného plnomocenstva (§ 33 Občianskeho zákonníka) má účinky ex tunc, t. j. od počiatku. Vo vzťahu k forme takéhoto dodatočného schválenia právneho úkonu právna teória dospela k záveru, že ak z ústneho prejavu vôle alebo z konkludentného konania zastúpenej osoby možno odvodiť súhlas so zmluvou uzatvorenou bez udelenia plnomocenstva, nevyžaduje sa zachovanie písomnej formy dodatočného schválenia (ŠTEVČEK, M. a kol. Občiansky zákonník I. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 211, marg. č. 4.). S týmto sa stotožňuje aj judikatúra (uznesenie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 33Cdo/26/2007, alebo uznesenie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 30Cdo/3004/2009). S ohľadom na uvedené tak bolo nutné preskúmať, či z konkludentného správania žalovaného možno vyvodíť, že uzatvorenie predmetnej zmluvy o dielo akceptoval. V tejto súvislosti súd prvej inštancie správne uzavrel, že tomu tak je. Je totiž nesporné, že C. D. pre žalovaného po uzatvorení predmetnej zmluvy o dielo vykonával práce podľa zadania žalovaného a tento mu za tieto práce, na základe ním vystavených faktúr, hradil odmenu. Záver súdu prvej inštancie o konkludentnej ratihabícii uzatvorenia zmluvy o dielo ako úkonu vykonaného bez plnomocenstva p. F. E. F., je tak správny.

11.2. Nad rozsah uvedeného odvolací súd uvádza, že jeho pozornosti neušlo, že z vyjadrenia štatutára žalovaného v trestnom konaní (ČVS: ORP-203/SP-SK-2021, OR PZ vo Svidníku) vyplýva, že p. F. E. ml. je pracovníkom žalovaného, pričom vykonáva administratívnu a aj pracovnú činnosť. Zároveň z tohto vyplýva, že zmluvu s C. D. uzatváral p. F. E. F. po predchádzajúcej dohode so štatutárom žalovaného (p. F. E. H.). Podľa odvolacieho súdu tak konanie p. F. E. F. pri uzatvorení zmluvy o dielo s C. D. bolo možné právne posúdiť aj podľa § 15, § 16 Obchodného zákonníka, ako konanie osoby, ktorú podnikateľ poveril pri prevádzkovaní podniku určitou činnosťou a považuje sa za zákonného zástupcu podnikateľa, resp. konanie inej neoprávnenej osoby v prevádzkarni, o ktorej C. D. nemohol vedieť, že na takéto konanie nie je oprávnená. Pre aplikáciu týchto ustanovení svedčí aj fakt, že zmluva o dielo bola F. E. F. nielen podpísaná, ale aj opatrená (oficiálnou) pečiatkou žalovaného. Aj svedok B. v konaní uvádzal, že obdobnú zmluvu o dielo uzatvoril s F. E. ml. a ani z jeho svedeckej výpovede nevyplýva, že by si bol vedomý, že ide o osobu neoprávnenú. Navyše je potrebné zohľadniť aj fakt, že vo verejne prístupnej verzii obchodného registra nie sú uvedené dátumy narodenia, preto ani nahliadnutím do obchodného registra na internete by C. D. nemohol zistiť, že koná s neoprávnenou osobou. Odvolací súd tak uzatvára, že predmetná zmluva o dielo je platnou zmluvou, zaväzujúcou jej zmluvné strany.

12. V zmysle tejto zmluvy o dielo bolo povinnosťou C. D. dodať pre žalovaného stavebné práce (murárske, tesárske a železiarske práce) podľa denného zadávania hlavným stavbyvedúcim a podľa pokynov žalovaného na dvoch miestach stavby v Nemecku so začiatkom prác 20.05.2021 a ukončením prác 31.12.2021. Deň podpisu odovzdávacieho protokolu sa považuje za deň odovzdania diela (prác). Žalovaný sa zaviazal hradiť hodinovú odmenu vo výške 16,- eur, ktorú sa zaviazal uhradiť na základe vystavenej faktúry za predošlý mesiac, ktorú je zhotoviteľ povinný dodať vždy do 7. dňa nasledujúceho mesiaca.

13. S ohľadom na znenie zmluvy je podľa odvolacieho súdu zrejmá správnosť názoru žalobcu, že odplata v danom prípade nebola viazaná na podpis odovzdávacieho protokolu. Žalovaný sa totiž zaviazal hradiť hodinovú odmenu vo výške 16,- eur na základe vystavenej faktúry vždy za predošlý mesiac, ktorú je zhotoviteľ povinný dodať žalovanému vždy do 7. dňa nasledujúceho mesiaca. Vznik nároku na odplatu bol teda viazaný len na vykonanie prác v danom mesiaci, pričom zmluvne bol dojednaný spôsob fakturácie dojednanej odplaty. Spísanie a podpis odovzdávacieho protokolu neovplyvňovali vznik nároku C. D. na jeho odplatu za ním poskytnuté služby. Procesná obrana žalovaného ohľadne doposiaľ nespísaného odovzdávacieho protokolu tak nebola dôvodná.

14. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie v tom zmysle, že bolo preukázané vykonanie C. D. vykázaných a vyfakturovaných prác. Túto skutočnosť potvrdil svedok B.. Aj keď žalovaný spochybňuje dôveryhodnosť tohto svedka tým, že vedie proti žalovanému spor a podal naňho aj trestné oznámenie, uvedené nemusí narušiť dôveryhodnosť svedeckej výpovede. Je pravdou, že pri hodnotení hodnovernosti svedeckej výpovede sa hodnotí aj prípadný dopad výsledku sporu na záujem svedka, napríklad dotknutie jeho hmotnoprávneho postavenia, či jeho neutralita. Preto je potrebné v prípade, ak má svedok na výsledku sporu určitý záujem, či má negatívne nastavenie voči

určitej sporovej strane, pri hodnotení jeho svedeckej výpovede obzvlášť obozretne prihliadať na všetky skutočnosti zistené dokazovaním vo vzájomných súvislostiach. Odvolací súd má za to, že v danom prípade súd prvej inštancie takýmto spôsobom k hodnoteniu svedeckej výpovede pristúpil, keď ďalšími otázkami (strán či súdu) bolo komplexne zisťované, ako prebiehalo zadávanie jednotlivých prác (p. F. E. F.), zaznamenávanie odpracovaných hodín (mesačný výkaz odpracovaných hodín za jednotlivé dni), verifikovanie odpracovaných hodín (podpis F. E. ml.), kedy k takejto verifikácii dochádzalo (vždy nasledujúci pondelok) a prečo v danom prípade nedošlo k verifikačnému podpisu časti odpracovaných hodín (odcestovanie p. F. E. ml.). Práve pri týchto ďalších otázkach mal možnosť súd prvej inštancie zistiť a posúdiť jednotlivé skutočnosti, ktoré môžu nasvedčovať pravdivosti a hodnovernosti svedeckej výpovede (presvedčivosť, istota, plynulosť výpovede, ochota odpovedať na otázky a podobne). Odvolací súd tak uzatvára, že súd prvej inštancie viedol dokazovanie (a konkrétne výsluch kľúčového svedka) správne a vykonaným dokazovaním dospel k správne záveru, že C. D. odpracoval pre žalovaného v júli 2021 ním deklarovaný počet hodín v zmysle predloženého výkazu.

15. V súvislosti s doručovaním C. D. vystavených faktúr sa odvolací súd obdobne ako súd prvej inštancie opäť stotožňuje so žalobcom, že konkrétna forma doručenia nebola medzi stranami dojednaná. Ak sa teda medzi zmluvnými stranami vyvinula obchodná prax emailovej komunikácie, ktorú v obchodných vzťahoch, vzhľadom na jej rýchlosť, možno považovať za štandardnú, nemožno odrazu spochybňovať takúto formu elektronickej komunikácie. Aj keď žalovaný tvrdil, že predošlé faktúry boli okrem doručovania emailom doručené aj osobne, súd prvej inštancie správne ustálil, že takéto doručenie predošlých faktúr nebolo žalovaným preukázané. Žalovaný nikdy netvrdil, že by mu emailová adresa E. nepatriala, resp. že by nebola užívaná za účelom obchodnej komunikácie. Odvolací súd poukazuje aj na výpoveď štatutára žalovaného z trestného konania, kde tento uviedol, že komunikáciu s C. D. zabezpečoval jeho syn (F. E. ml.) formou elektronickej komunikácie. Zo všetkých okolností, ktoré v konaní vyšli najavo, jednoznačne vyplýva, že obchodná komunikácia prebiehala medzi C. D. a žalovaným formou elektronickej komunikácie, preto doručenie faktúr emailom možno považovať za účinné doručenie – dôjdenie do dispozičnej sféry žalovaného (§ 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Žalovanému tak boli faktúry doručené a keďže ich neuhradil, dostal sa do omeškania, s čím je spojený vznik ďalších povinností (úrok z omeškania, zmluvná pokuta).

16. S ohľadom na vyššie uvedené závery je zrejmé, že žalovaný sa dostal do omeškania s neuhradením odmeny, resp. predmetných faktúr, preto zhotoviteľovi (ktorý neskôr nesporne postúpil svoje nároky žalobcovi) vznikol podľa článku VII. bod 2 Zmluvy o dielo nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 2 % z dlžných súm denne do zaplatenia. S týmto nárokom žalobcu žalovaný nesúhlasil, pričom argumentoval možnosťou konajúceho súdu podľa § 301 Obchodného zákonníka neprimerane vysokú zmluvnú pokutu znížiť. K tomuto žalovaný na svoju obranu poukázal na existujúcu judikatúru ako aj na odborný výklad tohto zákonného ustanovenia – viď odsek 5.6 tohto odôvodnenia.

16.1. Súd prvej inštancie v odseku 29. odôvodnenia svojho rozsudku celkom správne túto otázku vyhodnotil, keď poukázal na neskorší a teda aktuálne platný výklad tohto ustanovenia publikovaný aj v Zbierke rozhodnutí Najvyššieho súdu pod č. 43/2019 podľa ktorého: „I. Pre záver o neprimeranosti výšky zmluvnej pokuty z hľadiska uplatnenia moderačného práva súdu podľa ustanovenia § 301 Obchodného zákonníka je rozhodujúca výška dohodnutej zmluvnej pokuty v čase porušenia povinnosti druhou zmluvnou stranou. II. Ako neprimerane vysokú nemožno posúdiť zmluvnú pokutu dohodnutú vo forme určitej sadzby za určené časové obdobie, ktorej celková výška je dôsledkom dlhodobého porušovania zabezpečenej povinnosti dlžníkom a s tým spojeným navyšovaním o inak primeranú sadzbu zmluvnej pokuty za určené časové obdobie“. Vychádzajúc z obsahu tohto judikátu a zo skutočností, že predmetnou zmluvnou pokutou bol zabezpečený hlavný záväzok zo zmluvy (zaplatenie dohodnutej odmeny vo výške 2.576,- eur) v čase porušenia povinnosti žalovaným predstavoval zmluvne dohodnutý nárok na zaplatenie 2 % z dlžnej sumy denne sumu vo výške 51,52 eur, čo s určitosťou nie je možné vyhodnotiť ako neprimerane vysokú zmluvnú pokutu. Pokiaľ sa nárok na zmluvnú pokutu dlhodobým porušením povinnosti žalovaného podstatne zvýšil a to z dôvodov na jeho strane, tak túto skutočnosť nie je možné vykladať v neprospech veriteľa.

17. Napokon pokiaľ ide o nevykonanie výsluchu štatutára žalovaného, odvolací súd uvádza, že sa s postupom súdu prvej inštancie a odôvodnením nevykonania tohto dôkazu v plnom rozsahu stotožňuje. Je správny záver súdu prvej inštancie, že žalovaný sa mal a mohol vyjadrovať počas celého konania, a to či už prostredníctvom advokáta alebo štatutára žalovaného. Odborná literatúra

k tomu uvádza, že výsluch strany je iba podporným dôkazom, čo vyplýva z dikcie zákona, podľa ktorej výsluch strany môže súd vykonať vtedy, ak tvrdenú skutočnosť nemožno preukázať inak. Súd nariadi tento dôkazný prostriedok iba vtedy, ak to navrhne strana sporu a na preukázanie tvrdených skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo a preukázať ich nemožno iným spôsobom (ŠTEVČEK, M. a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 805, marg. č. 1.). V danom spore nebol dôvod k vykonaniu tohto podporného dôkazu, nakoľko boli dostupné iné, ktoré dostatočným spôsobom osvetľovali skutkový stav veci. Navyše žalovaný doposiaľ (ani v odvolaní) neuvádzal, ku akým skutočnostiam, ktoré nemožno vyčistiť vykonaním ich dôkazných prostriedkov, mal byť štatutár žalovaného vypočutý. Súd prvej inštancie tak správne tento navrhovaný dôkaz nevykonal a túto skutočnosť napokon (v rozpore s tvrdením žalovaného v jeho odvolaní) aj náležite odôvodnil. Procesné práva žalovaného tak neboli porušené.

18. S ohľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

19. Žalobca bol v konaní pred súdom prvej inštancie v plnom rozsahu úspešný, preto vychádzajúc z obsahu § 255 ods. 1 CSP, bolo správne a zákonné aj rozhodnutie súdu prvej inštancie o povinnosti žalovaného nahradiť žalobcovi trovy konania v plnom rozsahu. Súd prvej inštancie rozhodol tiež správne aj o nároku na tzv. svedočné, keď v súlade s § 258 CSP vo výrokoch II. a III. rozsudku priznal svedkom voči neúspešnému žalovanému nárok na nahradenie ich trov konania v plnom rozsahu.

20. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a to tak, že plne úspešnému žalobcovi priznal voči neúspešnému žalovanému náhradu trov konania v rozsahu podľa pomeru jeho úspechu v odvolacom konaní, t.j. v plnom rozsahu.

21. O výške nároku žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania rozhodne samostatným uznesením poverený súdny úradník po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

22. V zmysle vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení súd rozhodol tak ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).